



Izhaja vsak četrtek. — Uredništvo in upravnništvo v Gorici, Via C. Pavetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdaj. in odg. ured. FRANCE BEVK.  
 Cena oglasa: 1 milim. višočine v širini enega stolpa L. —80, za trgovske reklame, bančna obvestila, poslana, vabila, naznanila itd. vsaka vrsta  
 L. 1.—. — Celoletna naročnina L. 15.—. — Za inozemstvo L. 22.50.

letu IV. GORICA, četrtek dne 20. avgusta 1925. št. 34.

... danes že trde drugače  
 da so „afne“ iz ljudi ...



Opičji je svet prisegal,  
 da iz opic smo prišli.  
 Danes že trde drugače,  
 da so »afne« iz ljudi.

Če je res tako, dandanes  
 svet izgledal bi tako,  
 kot ga kaže ta-le slika,  
 saj narobe bi ne b'lo.

Opicam ljudje podobni  
 so zelo današnji dan,  
 naj bo ženska, naj bo moški,  
 malo kažeta možgan.

Le naj »afna« v fraku hodi,  
 le naj smeje se v obraz  
 rokoborcem, kratkolaskam,  
 v družbi tej ne bo dolg čas.



Gorica, 20. avgusta.

Odkar je Videm postal glavno mesto naše Beračije ali kakor se že danes imenuje dežela Težuli, so Gorici obljubovali vse mogoče, da jo povzdignejo.

Res je, da smo od tedaj videli že mnogo zastav in slavolokov, tudi načrt za olepšanje gor. gradu je že dozorel v glavi in na papirju, a Gorica še ni povzdignjena.

Če dvignejo take velikane iz dna morja, kakor je bila Luzitanija vendar ni vrag, da bi ne dvignili par metrov višje nad morskó gladino tudi Gorico, saj itak izgleda kakor zavožena barka. Pa ne gre in ne gre.

Bajé začenjajo s tujskim prometom. S takim namreč, ki prinese našim trgovcem in gostilničarjem tudi kaj dobrička, ne takim, ki nam samo dvigne prah in pokvari ceste.

Bajé je res imela propaganda za tujski promet lep uspeh. Pa kako tudi ne. Kdor hoče videti oblake cestnega prahu, ki ga fabricira posebej še škropilni voz od »muničipjo«, ta mora priti v Gorico. Drugod pač vidiš blato, čutiš smrad, Neapelj ima ognjenik in Rim papeža — Gorica ima pa prah.

Lu gtejte — v respici je došla vest, da pride v Gorico prvi tujec, ki misli kupiti za dve liri blago (katere vrste se ni vedelo) in popiti eno pašareto.

Na Travniku so ga pričakali zastopniki različnih korporacij, in so mu ponudili repno kolajno na traku oslovské kože, ker je bil tako neumen, da je padel v past.

Vsi gostilničarji in trgovci so stali na pragu in čakali, kam krene prvi gost, prva zarja Gorice, ki se s tistim hi-pom prične dvigati do nebotičnih višav.

Ne bomo opisovali, kje je napravil svoji dve liri in popil pašareto, da ne vzbudimo črne zavisti med tistimi, ki tega niso bili deležni. Naznanjamo pa obenem sladko vest, da so sklenili pri vladi, da bodo vsi vlaki stali v Gorici po tri ure (kar se je do zdaj godilo navadno med Gradiško in Rubijami), da bi morali potniki v mesto, da se mejtem spočije-

jo od potovanja in pošteno pokrepčajo.

S tem ne bo delal samo mestni tramvaj, kočijaži, avtomobili, ampak tudi celotno gorisko brodovje sladoledarjev, ki bo vozilo po posebnim

urniku med postajami in travnikom.

Če to Gorice ne dvigne v oblake prahu avgustovske vročine, potem je ne dvigne niti

Čuk na palci.

## Iz nasprotovanja.



»Kaj, tvoja žena je umrla. Katero bolezen je imela?«

»O, ona je umrla iz samega nasprotovanja.«

»Iz nasprotovanja? Pa kako to?«

»Kar tako. Jaz sem stal ob njeni smrtni postelji in sem ji govoril: Dragá žena, nikari ne umri! — Tedaj se je ona obrnila, pogledala me srdito in izdahnila.«

## Na potovanju.

Po Lj. Tomi — Karlo.

Vozil sem se proti Bledu. Kupé drugega razreda je bil čisto natlačen. Zraven mene je sedel spoštljivo rejen gospod z dolgimi kotletami, očitno soprog obsežne dame, ki je tako strašansko dihala in močno dišala kot stara fajfa.

Poleg sta sedeli dve mladi deklici, ki sta se neprestano smejala, jemali iz svoje potne torbice različne pokrajinske razglednice in si jih podajali druga drugi. Bili sta očitno hčerki srečnega zakona debelih polovic. Gospod s koteletami me je neprestano skušal spraviti v pogovor.

Moram pa takoj omeniti posebnost svojega značaja, ki je važna za vsakega, ki z menoj potuje. Sicer sem jako dobrega in priljudnega značaja, alj kadar me v brivnici ali pa v vlaku nagovarja kak tujec, tedaj začutim nenadoma v glavi močno trganje.

Če bi gospod s koteletami vedel, kaj se vse takrat v moji glavi godi, bi bil molčal in bi si ne bil upal pripovedovati, da je zelo vroče in da bi bilo potovanje pozimi na vsak način prijetnejše, ker se mraza lažje ubranimo kot pa vročine.

Nič ni slutil in je prezrl, da je način, kako sem mu puhal v obraz dim, ki sem ga energično izvabljal iz cigare, nekoliko grozeč.

Prezrl je celo tako nesramno, da mi je obljubil, pripovedovati, nekoliko zgledov iz svojih popotnih dogodivščin, ki bi njegovo trditev podprli in njeno resničnost jasno dokazali.

V tistem trenutku sem se spomnil, da sem doma obul težko okovane gorske čevlje. Počakal sem, dokler ni končal prvega stavka svoje povesti, nato sem ga sunil v levo nogo, da so se mu oči krog in krog zavile.

Če je mislil, da ga bom vprašal, če ga kaj boli, se je strašno motil.

Molčal sem in sem zadovoljno opazil, da ga je surovost mojega obnašanja dovolj poučila o flejanskem stanju mojega razpoloženja.

Kajti obrnil se je k svoji debeli polovici.

»Pri tej vročini bi se lahko kaj boljšega zmislili kot pa potovati.«

»Tebi na ljubo vendar ne bomo šli po zimi na Bled«, je odgovorila obsežna dama precej grobo.

»Nu ja! Ali užitka tudi nimam nič.«

»Oton, ali hočeš deklicam tudi to veselje pokvariti?«

Vprašanje se je glasilo tako grozeče, da bi si nihče ne upal odgovoriti »da!« Gospod s kotletami si tudi ni upal. Naslonil se je nazaj, si popraskal nogo in pričel brati novice.

Njegova debela polovica ga

je še enkrat črno pogledala, kar je zadostovalo, da ga je potisnila v kot za cele pol ure. Nato je dala potezam svojega obraza materinsko ljubeč izraz in obrnila svojo pozornost na svoji ljubi hčerki.

»Ela! Tilka! Otroka, kaj imata?«

Starejša, blondinka, lep bonbonček, je potrdila njeno vprašanje z nevtolažljivim smehom.

»Ah mama! Rudolfove karte!«

»No, pokaži mi malo!« Ela ji je pokazala pisano karto. Sedel sem tako blizu, da sem mogel videti sliko. Debel študent, sedeč pri sodčku piva, v eni roki fajfo, v drugi kupico.

Mama je brala polglasno:

Vi se potite  
po gozdu in logu,  
jaz pa znojim se  
pri mokrem tem božu.

Strašno je bilo, kako sta se nanovo zahihitali sestri!

Debelušna dama se je debrotljivo nasmehljala in me objela s pogledom, polnim materinskega ponosa.

Vedel sem, da me hoče nagovoriti in sem sklenil, da ji v tem slučaju stopim na nogo. Imela je srečo, da se je vlak vstavil in da so se odprla vrata kupéja.

Neki gospod je hotel vstopiti, ali debela gospa je energično posegla vmes, da ni prostora.

Nastal je živahen prepireček, v katerega se je spustil tudi mož s kotletami. Jemal je pogum iz zavednosti, da stoji na strani svoje žene.

Začetkoma je samo pomagala, nato je prevzel on glavno besedo, nazadnje se je tako razjezil, da ga je morala stoproga braniti.

»Ali možiček! pomiri se vendar! Ti si vendar strašen v tej jezi!...«

»Nak! Marjanca, kuga boš ti, le pust use pr' gmah! Kuga, jaz ne pustim, dab' pršva kaka krava blizu in b' ne dava gmah.«

In zopet je rjovel proti vratom kupéja:

»Kuga pa prauzaprau mislite? Kuga pa vam pade u guauo? Al' ne vidite, da sedijo tukaj dame? Te dame so pod mojim varstvom, an ste me zastopli? Jaz absolutno ne tripim... Vi!...«

»Ali mož!«

Debela polovica se ga je prestrašeno oklenila, kakor bi se bala, da bo ravnokar napravil nekaj neizrekljivega.

Energično se je strgal iz njenega naročja in vpil, da so se ji ušesa modro pobarvala.

»U L'blani se splošno ozira

na dame. U L'blan b' se kaj takga ne primerilo, kuga, ste z' stopi? A se niste u Kranj se naučel, kak' se z damam obnaša? Aber, vi se fletn mot' te, če mislite. Jaz absolutno ne trpim...«

»Mož, vsedi se! Prosim te...«

»Nak, Mrjanca! Zapovni si! Jaz mu'm že dau zastopt, kugá se prau Iblanska srajca! Bogami, an b'ga!...«

V tem trenutku je prišel sprevednik in poizvedoval, čemu tak hrup.

Gospod zunaj mu je vse razložil.

Sprevednik pa je »konstatiral«, da je v kupéju samo šest oseb, predpisano pa je, da je prostora za osem oseb.

Potisnil je gospoda skozi vrata, jih zaprl in zažvižgal, nakar se je vlak premaknil.

Gospod s kotletami se je nagnil skozi okno in zaklical uradniku z rdečo kapo:

»Seveda! To je kranjska manira! Čisto po kranjsko! An b'ga, dab zletel v Savol!«

Ko ni našel odgovora, se je naslonil nazaj in je gledal mučeniško okrog sebe, kakor da bi mu nikdar ne stopil na nogo.

Opazoval sem novega sopotnika. Dobro rejen, svetlo-las gospod. Njegove vodeno modre oči so gledale nerazumljivo v svet. Na njegovih debelih prstih se je blestelo pet ali šest prstanov.

Moral sem jih opaziti, ker je često dvignil svojo desno roko z lepo gesto na usta in se popraskal.

Poskušal se je po vrsti vsem trem deklicam nasmejati, toda srečal je le mrzle in neprijazne obraze.

Debela gospa ga je gledala s pogledi, ki so ga presunjali skozi in skozi.

Čutil se je zelo neprijetnega

in hotel prekiniti ledeno molčanje.

»Oprostite, gospoda moja, bil sem proti svoji volji prisiljen vstopiti v ta kupé in v resnici mi je žal, da s svojo navzočnostjo motim.«

Nihče ga ni poslušal.

»Lahko mi verjamete, da bi se rajši vozil v praznem kot v polnem kupéju. Še posebno, če se kadi. Jaz sem namreč tenor.«

Pomen njegovih besed je bil velikanski.

Vse tri mlade dame so ga živahno pogledale, mama pa si je gladila gube, ki so se jele kazati na njenem čelu.

»Ali ste vi pevec po poklicu?« je vprašala.

»Seveda!«, je odgovoril gospod s pikami na obrazu. »Jaz sem član ljubljanske opere, če dovolite: Škrjančkovič Stanislav je moje ime.«

»Ali greste mogoče na leto-višče?« je vprašala debela dama zopet.

»Da, Sem imel neke opravke pri mojemu kolegi Marjanu Rusu tu v Kranju.«

»Ali ste igrali v operi »Fiktorček Pisklež«, ki sem jo videla zadnjič?«

»Naravno! Marjan je pel bas, jaz pa tenor, če dovolite.«

Začuden nemir se je dvignil v kupéju.

»Ela! mama! Tilka! »Fiktorček!« To je vendar božansko! In kako to pove! Ali ni sladek? O, mora nam kaj napisati v album!«

»Otroci! Ne smemo gospoda s takimi stvarmi nadlegovati.«

»Ah, mamica!« je prosila starejša »pomisli samo, kako bodo gledali naši doma na Viču, če bomo imeli v albumu

verz, ki ga je napisal resnični, pravi operni pevec. Prosim! Prosim! Gospod!« se je nagnila mehko k g. Škrjančeviču in ga pogleda z vsemi čari svojih oči.

»Ali se ne boste hudovali?« je vprašala mati.

»Ali prosim, kako morete kaj takega misliti? je odgovoril Stanislav Škrjančevič, čutim se neizrečeno srečnega, kadar morem storiti tako lepim mladim damam kako uslugo.«

Obenem je pogledal vsako s svojimi vodeno modrimi očmi in se ji prijazno sladko nasmehljajal.

Gospodična Ela mu je sramežljivo ponudila spominsko knjigo in svinčnik.

Vrtel ga je v roki in gledal v strop.

»Če bi le vedel, kaj vam napišem?«

»O prosim! Nekaj, samo da bo! Eno vrstico. En verz.«

»Mogoče kaj iz Wagnerja?«

Stanislav Škrjančevič je izgovoril ime tako, kot bi se pisalo s tremi »a«.

»Sijajno! Da, to bo prekrasno!«

»Tako mi je žal«, je rekel, »da se bom moral na bližnji postaji posloviti od tako ljubezniye družbe. Ali saj res, vi boste veseli, da se je vsiljevec umaknil.«

»O, kaka škoda! Mama! Ah moj Bog, kako morete misliti!«

»No gotovo sem nekoliko motil«, je mislil tenor s malim poklonom proti gospodu s kotletami.

Ta je čutil, da mora nekaj reči.

»Ah, pardon! V resnici nisem nikakor slutil, spoštovani umetnik, ali...«

Nj mogel več naprej, kajti njegova žena ga je vrgla z o-

## Pomenljivo.



*Ozdravljenec* (k hčerki gospodinje). Vi ste mi tako lepo stregla med boleznijo, da res ne vem, kako naj vam poplačam.

*Gospodična*. Jaz ne vem, kaj naj bi rekla, sicer pa že veste, da je moja zaroka razdrta in sem prosta.

## Prijatelj, rešil si mi življenje!

(Po L. Simonu priredil Karlo).

Bil sem namreč štatist v teatru na Dunaju in sem nastopal pri vsaki žaloigri, pa najsibo pri vsaki komediji. Čisto vse jih znam na pamet. Ah, to so bili lepi časi takrat, kaj vse sem doživel in dosegel kot štatist! — Občinstvo se je vedno veselilo, če sem nastopil jaz v kaki igri. — Tako smo nekoč igrali na Dunaju neko žaloigro — ne vem več, kako se je že imenovala, bila pa je jako lepa!

V petem dejanju je prišlo do neke bitke med Rimljanji in Grki. — No, omeniti moram, da takrat še nisem vedel, da so bili kdaj Rimljanji in Grki na svetu. Slisal sem pač, da so razen Kranjcev na svetu še Nemci, Rusi, Hrovati in Italijani, ali Rimljanov in Grkov ni-

sem poznal. V žaloigri torej sem bil jaz voditelj Grkov in sem stal s svojo vojsko, ki je štela osem mož, za kulisami, pripravljen, da takoj planem v boj. Rimljanji pa so stali pripravljeni na odru. Čakal sem s svojo, osem mož močno vojsko, da me pokliče režiser na oder. Nenadoma zakriči po nemško: »Raus Griechen! Raus Griechen!« (Ven Grki!) Jaz ga gledam, on gleda mene: »Raus Griechen!« Jaz pa sem mislil, da je rekel »kriichen« (plaziti se) in da meni, naj se priplazim na oder. Vležem se torej takoj na tla — včemer mi je sledila moja vojska, broječa osem mož — in se lepo priplazimo po vseh štirih na oder proti Rimljanom, ki so se pač kraljevsko veselili. Toda, ploskanje občinstva, da bi vi slišali! Nihče izmed najboljših igralcev ni ta večer tako ugaljal kot jaz s svojimi osmimi Grki. — Nekoč drugič smo zopet igrali neko žaloigro. V tretjem dejanju je bil glavni

junak ubit in morali bi ga pozneje ubitega prinesli na oder. No baritonist, ki je pel to ulogo je bil preveč komoden, da bi se pustil vlačiti po odru. Zato sem moral doigrati do konca njegovo vlogo jaz, ki sem mu bil obenem tudi zelo podoban. Vleči bi se moral na nosilnice. Storil sem. Nato so me pogrnili z veliko plahto in režiser je še pripomnil: »Odeja mora truplo popolnoma pokrivati! Da mi ne odkrijete nosilnic!« Vse dobro! Pride prizor, v katerem me bi morali prinesli na oder. Zgodi se! Ležal sem sredi odra, dobro pokrit. — Nenadoma stopi neki igralec k nosilnicam in poje: »O! Da sem ubil moža, ki me ponoči je tatinsko zalez'val!« — in da bi pokazal truplo cesarju, mi je potegnil raz glavo odejo in ležal sem odkrit! Saprament, sem pomislil, režiser je vendar rekel, da mora odeja truplo čisto pokrivati! Povlekel sem torej čisto mirno odejo nazaj čez glavo! Tedaj se je začelo! Občin-

strim pogledom zopet nazaj na blazine.

No in ker je vlak obstal. Stanikav Škrjančević se je dvignil in poslovil z nebrot prikloni in krepkimi stiski rok.

Zamahnil je veselo s klobukom, ko smo se odpeljali naprej. Gospodična Ela mu je mahala z robcem v pozdrav in šele čez dolgo časa je stopila od okna.

»Škoda, da je že izstopil!«  
»On bi gotovo še ostal, če ne bi nekdo tako surovo ne nastopal proti njemu«, je rekla mama z velikim povdar- kom.

Gospod s kotletami se je poglobil v časopis, ki ga je branil pred ostrimi pogledi soproge.

»Bog ve, kaj je napisal v spominsko knjigo?« je vprašala Tilka.

»Ah, da, v spominsko knjigo!« Ela jo je odprla in čitala: »Spoštujte umetnike,

če hočete, da bodo vaše li- vade polne rož.«  
»Kako lepo! Kako globoko!« so vskliknile hčerke.

»To je iz Wagnerja«, je pri- pomnil njih oče in pogledal čez časopis.

»In je očiten opomin, da se ne smemo tako surovo obna- šati proti božanskim umetni- kom!« je rekla mama.

Gospod s kotletami pa se je hitro potuhnil za časopis.

## Janez Tolmač.

Ob izbruhu svetovne vojne je odšla neka stotnija bivšega 97 p. p. na bojišče. Pred od- hodom je poveljnik, neki nemški stotnik, nagovoril vo- jake v nemškem jeziku, ta- ko-le:

Burschen! Schwarze Wor- ken ziehen am politischen Horizonte. Verhüllt euch in

den Mantel der Tapferkeit und folgt dem Ruhme eurer Väter nach. Gedenket, was ihr eurer Fahne geschworen habet; wer diesen Schwur bricht, verfällt in die Hände der rachenden Nemesis! Feldwebel Slovenisch!

Janez, ki je mislil da je prav razumel prestavi: Fantje! Gospod gautman so rekli, de se zbiraja črni oblaki in de buo dež. Zatu se v montle zavite pa se ruma napite, Pu-

## MALO POTRPLJENJA.

»Ma, gospod, vi ste sedli na moj klobuk!«

»Malo potrpljenja, počakaj- te minuto, da prečitam ta-le članek, potem bomo pogle- dali, čigav je!«

## NAPAČNO RAZUMEL.

Tramvaj! Gospa: »Zakaj niste ustavili, ko sem vam da- jala znamenje z roko?«

Sprevodnik: »Ah, gospa, sem mislil, da mi pošiljate po- ljube.«

misl'ite, kaj ste vašem Franc- kam oblubil; tist ke bo to pr'sego prelomu, ga dubi rek- nungsunteroficir Nemeček v ruoke!

Nadčloveški smeh. — Stot- nik, ki abotnosti ni razumel, se zadere: Was lachen die Kerle? Das ist eine verfluchte Indolenz!

Feldwebel (narednik): Tiho! Gospod gautman so rekli, da se ne sme smejat, k'dor ni Dolen'c. »Tubili!«

## TODA...

Pisatelj: »Povejte mi res- nično, kaj mislite o moji drami?«

Kritik: »Nikar me ne vpra- šajte, ste prevelik orjak.«

## MED PRIJATELJICAMI.

Gospodična Goska: »Ti, kako lepo je biti soproga ofi- cirja? Koliko časti in okra- skov!«

Gospodična Šema: »Goto- vo in poleg tega še godba pri pogrebu!«

## Sezija nesreč.



Prvi. »Kako se drznete prileteti na moj trebuh?«

Drugi. »Kaj morem jaz zato, če me je vrgel ovinek v jarek.«

Prvi. »Ali — prosim vas, kako se vi vedete. Jaz sem bil preje tu nego vi...«

stvo se je nepopisno radovalo, da sem tako dobro zadel svojo ulogo, in mi je to svoje priznanje razodevalo v burnem ploskanju. — Tedaj mi povleče drugič igralec odejo raz glavo — no — tedaj pa je zrastel moj umetniški ponos, vsedel sem se kvišku in zakričal igralcu: »Ne- hajte vendar enkrat z neumnimi šala- mi, režiser mi je vendar rekel, da moram ostati čisto pokrit!« Nato sem zopet legel nazaj in povlekel mirno odejo čez glavo. — Čujte, takega ploskanja še živ dan nisem čul. Betetto, Šimenc, Marija Vera in Putjata so bili že večkrat zelo aplavdirani, a tako kakor jaz takrat, pa še ne. — Toda, pustimo to, čas je, da mislimo na našo žaloigro. Igralcev mi milostljivi gospod ni nič angažiral — poiskal sem si jih torej sam med naši- mi domačini kmeti — pod mojim vod- stvom mislim, da bodo že za silo igrali. Žaloigro sem spisal jaz in napravil sem jo čisto kratko in jedernato. Nastopa

namreč neki hudobnež, nekak intrigant, kakor pravijo pri gledališču, ta zasleduje nekega čisto nedolžnega človeka. Jaz nastopam kot njegov rešitelj, prebo- dem hudobneža in rešim tako nedolž- nost — to je vsa stvar.

GLAS (za odrom): Da, da, gospod Zamošnjak so že tu, kar naprej!

ZAMOŠNJAK: Aha! Že prihajajo moji igralci! (odpre vrata). Kar notri, kar notri! No, tedaj bomo pa stvar opravili!

## 2. PRIZOR.

Zamošnjak, Miha in Peter.

ZAMOŠNJAK (ju pelje pred-ob- činstvo): No, kaj pravite? Ni to lepa dvojica umetnikov? Za žaloigro kakor ustvarjena! (In fantoma). No, čujta! Povejta mi po pravici, ali ste že kedaj videla kako igro?

OBA (smeje): Nje!! Na-a!!

ZAMOŠNJAK: Nič ne del! Tako j

## Nova uganka.

Moj starejši sin je dvakrat toliko star kot moj mlajši, jaz sem petkrat toliko star kot moj starejši sin in moj oče je dvakrat starejši od mene. Če prištejemo še leta moje matere, ima- mo skupaj 149 let. Moj oče bo v 20 letih toliko star kot sva danes jaz in moja mati.

Koliko let ima vsak izmed nas? Kdor bo izžreban, dobi v dar knjigo.

## Rešena uganka.

Kako spremeniš 666 v drugo za polovico od tega večje število, ali za tretjino od tistega, ki nastane?

Cisto enostavno.

Napiši 666!

Dobro! Zdaj pa list zasukni in do- biš 999.

Pa si se tako dolgo mučil z glavo. Prav so rešili: 1. Anton Kmet, Tr- bovlje. 2. Milan Paušič, v. Morelli 3. 3. Anton Uršič, Polhovgradec. 4. Pi- pan Danilo, Preserje. 5. Masten Ga- brijel iz Vojščice. 6. Marija Golež, Maribor. 7. Karel Malalan, Il. Bistri- ca. 8. Bašin Anton, Volosko. 9. Biz- jak Andrej, Kal. 10. Pertot Boris, Maribor. 11. Sovš Mirko, Tržič. 12. Franc Kravos, Scorcola 205. 13. Za- vrtanek Leopold, Kanal. 14. Suligoj Josip, Kanal. 15. Savelli Josip, Sem- pas. 16. Caharija Dragica, Nabreži- na. 17. Adela Čokeli, Trst. 18. Pav- či Horvat, Col. 19. Rosa Josip, Št. Vid.

Izžreban je bil Milan Paušič, via Morelli št. 3.

## UŠI.

Neka kmetica je prišla v le- karno po prašek proti ušem. Dejala je, da je dekla molzla kravo in je pri tem zapazila, da ima uši. Lekarnar ji je dal prašek, mejtem pa je prišla lekarnarjeva žena in začela sta govoriti, klepetanja ni bilo konca, da je pretekla ura, ko sta se govorjenja željni žens- ki poslovili druga od druge.

Tedaj je dejal lekarnar: »Vzemite še en zavitek pra- ška, samo eden bo zdaj pre- malo.«

»Pa zakaj?«

»Zato ker so naše uši med tem časom že davnaj stare matere postale.«

bosta razumela! Pazita torej; mislita si, da zasleduje neki popolnoma propal, hudoben človek čisto nedolžnega. Ali si moreta to misliti?

MIHA: Na-á.

PETER: Ja, ja!

ZAMOŠNJAK: Aha! (kazoč na Petra). Ta bo! Talent! Že razumeval! Ta je za propalega, hudobnega moža ka- kor ustvarjen!

PETER: Kdu? J'st? (dvigne roko). Vi, tega s pej n'pestim dvak't rječt, drgači... (pokaže z roko koš bi hotel udariti.)

ZAMOŠNJAK (mireč ga): Ali Peter! Pa saj ne mislim zares! To je sa- mo... samo šala!

MIHA: Ma vejste kej. P'jter ne pozna špasa! Van kar udari!

PETER: Ja, udart pej znam!

(Dalje.)



Jaz plesnivi stavec  
sem v senco zbežljaj,  
ter vrste ti spisal  
in Čuku poslal.

Prav k sreči porosil  
je dežek hladan,  
da ženskam osvežil  
bolj golo je stran.

Da solnce vipavsko  
sežgalo res ni  
vseh bedr, plečet in  
vseh suhih kosti.

Res mnogo od ženskih  
bi še naččekal,  
a urednik me starca  
kar v koš bo zagnal!

## Gostilna „pri Oslu“.



*Gost:* Zadnjič sem se pomotil. Šel sem k vašemu so-  
sedu, ki ima tudi napis »pri Oslu«.

*Krčmar:* Nemogoče! Kako se morete zmotiti! Jaz sem  
pravi Osel, onj tam je slepar.

### POGOVOR NA KRIŽ- POTJU NA BANJŠICAH

*Ana:* Viš ju, pa čje si bla?  
Sa si naštimana, kokr na  
majnc!

*Mica:* Ki prašaš! A ni ta  
puot za u Garicu!

*Ana:* A, u Gorici si bla! Ki  
si ukupavala?

*Mica:* A vaj malora, ki ti  
čem kupovat! No krilo an pa  
an dolenje s špicami s'm kup-  
la an pa an buštin. Naš ta  
stari je tak špikulant! Samo  
100 lir mi je dau. Je reku,  
da sa mi je ukupu že 6 kril an  
3 pare šuolnov od božiču, da  
ki čem še j'met.

*Ana:* J'st sm pa ukupla že y  
pandiljek, kar sm mislna. —  
Pa kalcete j'maš židane?

*Mica:* Ja. Sa družih na nuo-  
si nobena več!

*Ana:* Benj, u nedilju bo  
fanj! Dab' le d'žja ne blo!  
Ma so fanj naši puobi, da na-  
pravjo bal. Nas je trkaj to na  
Banjšicah, lahko bi usaka ne-  
dilju plasale.

*Mica:* J'st samo komej ča-  
kam. Muoj mi je reku, da mu  
muorem dat kaku špilu za šjar  
pu, adnu pa za na klobuk, ad-  
nu pa za na korat.

*Ana:* Sa tudi muoj mi je  
reku, da nej mu le prnesem  
sabuo, da buo j'mu monkor  
štiri take špile. Vsi čejo  
j'met.

*Mica:* Morem jet. Bom mo-  
gla še jet must an pa turku za  
večerju strgat.

*Ana:* Zbuogam Mica! —  
Ti, mi posuodiš škarje za ri-  
cote?

*Mica:* Ti že prnesem sama.  
Zbuogom!

## Olgi in Vidi.

Sva fantiča mlada  
se skupaj dobila,  
da pesem bi lepo  
tu vam izročila.

Ker sta razpoloženi  
za se možititi,  
pa daimo se Čuku  
zdaj priporočiti.

Rada bi vedela,  
kol'ko sta stari,  
a da ne bosta  
preveč lagali.

Ker mi zdaj hočemo  
vedet resnico,  
ako pa tudi  
ta list gre v Gorico.

Čukec v Gorici  
bo vse raztolmačil,  
samo ne glejte,  
če v koš vas bo stlačil.

Menda res da nisva  
prav bistre glavice,  
vseeno nas ljubijo  
mlade deklice.

Zato se želimo  
še z vami seznaniti,  
sladke poljubčke  
za vas le ohraniti.

Če bosta se deklici  
v nas zaljubili,  
ni gvišno, da ne bi se  
kdaj poročili.

France in Uršič.

## Zakaj? Zato.

*Zakaj* sklepajo učenjaki, da izhaja  
človek iz opice?

*Zato,* ker poseduje v veliki meri  
njeno najznačilnejšo lastnost: posne-  
manje vsake neumnosti.

*Zakaj* je vojaščina potrebna?

*Zato,* ker bi drugače imela država  
premalo stroškov in preveč denarja.

*Zakaj* pošiljajo k nam učitelje iz  
Sicilije in Kalabrije?

*Zato,* da se bodo naučili slovensko  
od naših otrok.

*Zakaj* še pošiljajo k nam učitelje  
iz Sicilije in Kalabrije?

*Zato,* ker jih je preveč v Kalabriji  
in Siciliji in je tam preveč šol in  
preveč nezasedenih mest.

*Zakaj* sta se Pasič in Radič zdru-  
žila?

*Zato,* da se bosta zopet razdružila  
po znanem latinskem pregovoru:  
Pax parat bellum (mir pripravlja  
vojno).

*Zakaj* je denar?

*Zato,* da ljudje umirajo od pohle-  
pa po njem.

*Zakaj* je gosp. Valerija vprašala  
Marico da naj ji obriše nos?

*Zato,* ker je bila potrebna, ker ni  
imela robca.

*Zakaj* krojač in malavar nista mo-  
gla priti do sporazuma zaradi dveh  
stolic?

*Zato,* ker je bila Maksova učenost  
premajhna, ker ni mogel šteti od 1  
do 2 ali pa si je predstavljal, da so  
vse Št. Peterske stolice napravljene  
zani.

Spisal: Čvekalov:

### Razstava ženskih plečet.

(15. avgusta v Logu pri Vi-  
pavi.)

Po sejmu sem hodil  
omame pijan,  
polglasno sam s sabo  
čvekal tja v en dan:

Zašel sem li? Morda  
sem v Afriki že?  
Povejte mi vendar,  
vi božji ljudje!

Pred leti, ko bival  
sem jaz še doma,  
oblečena bila  
dekleta so vsa.

Zdaj — sveta nebesa,  
glej tukaj, glej tam,  
dekletam boš videl  
celo doli v hram.

Debela plečeta,  
tam rebro suho,  
in gosje vratove,  
kosmato nogo.

To vidi se ženski  
od zadnje strani,  
od spredaj — naj urno  
vsak fant zamiži.

Ker videl boš žensko  
res golo do popka,  
da mene, še starca,  
po trebuhu robka.

Po svetu res videl  
sem ono in to,  
spričujem vam z mojo  
zdaj sivo glavo:

da tako nagoto  
le mesto ima,

kjer ženska brezdelna  
jo drugim proda.

A kmečkim dekletom  
njih pridne roke  
odrežejo kruha,  
to vsakdo že ve.

A moda, da skoraj  
bi vzel jo hudič,  
na sebi nosile  
obleke res nič.

dekleta ne bodo,  
pa tudi žené  
enako z dekleti  
kar nage lete.

Hudiča, če vstvarjen  
si prav iz lesa,  
te gane, ko tol'ko  
boš videl mesa:

ter bele, rujave  
in črne polti,

ni čudno, po žilah  
če vre ti že kri.

## Iz vojaškega življenja

### SANITETNIH REVEŽEV V PARMU.

Trobenta. Ta-ta-ta. »sveglija«. Hitri skok iz zaprašenih »brand«. Polglasno šepetanje, šumenje, skoro šest ozkih rekrutskih hlač — mrzlično in naglo umivanje, nato pa en sam skok k »taškapanom«, parjoka, gaveta, kava... Spet zadoni hrupavi glas trobente, ki odmeva po pustih hodnikih tilhe vojaške bolnice, v kateri se mehanično giblje 130 sanitetnih revežev, ki so prisiljeni poslušati najrazličnejše masne naslove, prihajajoče iz ust avanziranih bedakov.

Brzo tekanje ozkočlanih ramazarjev, ki so že v naslednjem hipu vsi obdani od praha, ki se vije krog njih, da se ti zdi, da vidiš čarovnice, ki jašejo skozi oblake na svojih brezovih metlah.

Vedno novi prizori se vrste drug za drugim v zelo kratkih presledkih. Dolga vrsta vojaških pisarjev, z zelo svetlo hlačno zadnjico, katera je podobna petdeset svečni električni oblonici. Za njimi pa ponosno — pardon — sključeno stopajo zdravniški, v bele jopiče zaviti, po vsem telesu se tresoči adjutanti, ki se neznanosko boje pržona, katerega pa ti reveži največ okusijo. Po večini so to bivši medicinci, doktorji in akademiki, srednješolci, torej vsi zelo ponesrečeni tipi — izbrani osli.

Zunaj se čuje rahlo drsanje metel — v uradih tiho, nervozno škripanje starih peres, ki švigajo z neznanosko brzino po papirja deviški belini, oskrunjavajo jo in puščajo za seboj tuberkulozne, bakteriološke, gonokoške in slične učene in neučene zdravniške izraze. — Karakteristična, a nad vse nerazumljiva, elegantno-mačja pisava študiranih zdravnikov dá misliti ubogim funijem, ki jim žalostno kloni glava nad debelimi, obširnimi registri. Ta nesrečna bitja živé še samo ob misli na že več tednov se vozečo in potujočo denarno nakaznico, katera pa le noče in noče priti.

Raporit... Par bledih kapel, večjih tudi kak star vojak, ki ni znal, ali pa se je za hipu pozabil spoštovati vojaške trde zakone, sledi staremu marescialu, ki strumno koraka proti direkcijским vratom, katera so ob takšnih prilikah vedno na stežaj odprta....

Čuj, smeh, ki se polagoma, v vedno bolj naraščajočih tonih spreminja v znani avstrijsko-oficirski grohot, nato pa popolnoma vtihne. Kratek odmor... Sodba... S povzdignjenim glasom govori major: »Deset dni stroge ječe s postom — četrta litra ricinovega olja — conegna — konec, čuje se še udarec petá in tišina zavla. Tu pa tam se še sliši zamolkel krik, kakega bolnika, katerega kožo mesari stari zarjeveli operacijski nož, a to se presliši, zaduší ga močni glas špitalskega zvonca, ki vabi bolnike, kateri so že napol ozdravljeni, k maši v špitalsko kapelico. — Zopet pokoj....

Novi čisti glas trobente — menaža. Čuje se skrivnostno »ropotanje »gavet«. Iz katerih se kadí čudno dišeča juha, v kateri se je kuhalo in peklo zmraznjeno meso ameriških bizonov. Cmokanje ustnice.

Poldan. Ta-tasta, poje že v nevem katerokrat trobenta... Silenzio... Dve uri traja grobna tišina. Sveglija. Začenja se prejšnje življenje.

Urni kazalec kaže pet. Na obrazih vseh se polavi komaj viden nasmeh — večerja in »libera uscita«. Hitri koraki po umazanih trotuarjih, ne preveč lepo dišečega mesta, katero leži sicer na lepi velikih ravnini, a ko se sprehajaš po umazanih mestnih ulicah, se ti zdi, da je to mesto ne-

kak izpljunek starih Etruskov, ki so nekoč prebivali v njem.

Korak se ustavi pred kinom. Kapela vstopijo — prične se predstava. Oči strme na veliko kvadratno platno, kjer se odigravajo strašni ali pa zelo smešni prizori, ki vzbujajo v kapelah obup, smeh, pomilovanje, obenem sploh vse, ki more in zna čutiti edino le mlad človek, kot je le kapelon. Ko se rekrutove oči napa-sejo ob teh »amerikanadah«, in ko te uboge sanitetne sirote izstopijo, jim že zadoni na uho disharmoničen glas trobente, ki naznanja deveto uro. Vsak se še oglasi pri apelu s krepkim ali nekrepkim »presente« in hajdi hitro v brando, če nočeš, da te zaprejo v špitalsko klet med podgane.

Psssst! Taaaa-taaaa-taaaa, zadoni žalostno poslednjokrat trobenta — mir zavlađa po vsej bolnici, čuje se samo globoko dihanje plečekrižnih siromakov in pa tiho stopanje mladega še mlečnozobnega »serženta«,

ki kot maček pazi in posluša, če bi se kdo dovolil samo rahel šepet ali pa celo opazko; hitro bi bilo po njem. Zapisan bi bil in naslednje jutro bi bil gotovo sprejet v avdienco pri g. majorju, kateri bi reveža obdaril s porcijo »pržona«. Nепretrgan molk, nihče si ne dovoli smrčati, tudi ko je seržant že davno odšel. Sedaj pa se začne v tej pravljici tiši, ni naglo pikanje stenic, ki v vsó čast svojemu rodu, izbornu vrše svoj nočni krvavi poset. A glej čudo! Vendar iz ust teh bednih rekrutčkov ni slišati najmanjšega vzdihla. Potrpežljivost, ki se lahko primerja z Jobovo, ki je tako lepo popisana v »starem testamentu«.

Spanje pravičnih se nadaljuje do petih zjutraj in potem se ponavlja spet vedno ista komedija, ki se imenuje življenje vojaka v modernih časih ali boljše in natančneje: Iz vojaškega življenja sanitetnih revežev v Parmu.

## Izborna spričevalo.



**Ravnatelj.** Včeraj sem vas sprejel v delo, danes pa vidim v vaši knjižnici, da ste pravkar prišli iz jetnišnice.

**Delavec.** Res je, toda poglejte samo, kako izborna izpričevalo mi je napisal ravnatelj jetnišnice.

## Pisma.

### IZ MONZE

pošiljajo lepe pozdrave novi slovenski karabinjerji fantje izpod Genove. Marinšek Andrej, Brezje; Simčič Filip, Ubeljsko; Lumber Franc, Slavina; Debevec Edo, Slavina; Ženko Ludovik, Slavina.

### POZDRAV IZ GENOVE.

(Braniškemu prosvetnemu društvu.) Zelo nas je razveselilo, slovenske vojake tukaj v tujini, ki smo izvedeli, da se je v našem rojstnem kraju oživila tudi naša mladina. Iz vsega srca, kličemo in želimo, da bi ustrajalo in napredovalo. — Majdič Anton in Čehovin Franc.

### IZ FIRENZE

pošiljajo tople pozdrave fantje vojaški letnika 1905, ki služijo pri 69. pešpolku »fanteria buffa« v Firenzi. Marinič Rudolf, Vedričan pri Gorici; Kancut Franc, Vedričan pri Gorici; Sardoč Franc, Prosek; Kropš Ivan, Idrja; Simoz Franc, Breginj; Seljak Anton, Idrja; Koren Jožef, Števerjan; Kerševan Albert, Gradišče; Volk Jožef, St. Vid pri Vipavi;

Lazar Franc, Skola; Berlot Ivan, Kazal; Makuc Jožef, Slapnik pri Lapu; Cepar Jožef, Gorenje Ležeče; Kobero Miha, Kozana.

## Pravijo.

**Pravijo,** da se nahaja na Rakeku neka gospodična, »Bubbikopf«, katera se imenitno razume na kaliber 15.

**Pravijo,** da je poizkusil neki rakeški »Don Juan«, ubiti dve muhi na en mah. Pa glej ga spaka! Muhi sta spregledali nevarnost, se sporazumeli, ter prešli iz defenzive v ofenzivo tako, da se sedaj ubogi »Don Juanček« komaj otreša šrapnelov, granat, in kar je še na svetu ostalih lezičnih dobrot, ter je pri vsemu spasu zraven se shušal za par kg.

**Pravijo,** da kdor je hotel plesati pri Bajli, se je moral poslužiti sveče, nekateri so se celo poslužili manganela »Ta-pa-ta«.

**Pravijo** isto t-m, da ne bodo več držali »bala«, ker niso prišle »pupe« plesat s prvega Ben fata.

**Pravijo,** da je v Postojni zmanjkalo pristnega terančka v vseh gostilnah,

ker so se parkrat zagnale v njega rakeške pljandure ter ni popolnoma nič čudnega, ako se Postojnci jezijo nad tako bratsko požrešnostjo.

**Pravijo,** da je bil rakeški gospodine »Jaka«, oba praznika jako soliden. Čuk na palci se je hotel prepričati o istinitosti te solidnosti, ter je poletel na inšpicirungo v »Bakov« hram, ter konstatiral, da se je gospodine Jaka res držal jako solidno. Že je hotel odleteti ter mu vpisati redki solidni praznik v »Kredit«, ko zagleda razočaran ne daleč od njega polno napol prebavljenih zemeljskih dobrot. Hitro je spremenil »Kredit« v »Debet« in ukoril javno mnenje s tem, da je poslal vsakemu naročniku Čuka po edno pratiko, v kateri je debelo podčrtal sv. »Urha«.

**Pravijo,** da v »Herrengassi«, (seveda tudi na Rakeku), nestrpno pričakuje svojega fanta od vojakov neka gospodična, kateri se precej majo obljubljeni sv. zakon pod nogami. Ko je Čuk to izvedel, je prav po salomonsko vzdihnil: Nebo je visoko, a Macedonija daljoko.

**Pravijo,** da je služba obč. čuvaja v Lokavcu poverjena osebi, ki skrbno pazi, da se ne moti nočni mir.

**Pravijo,** da je »prosveta« v Lokavcu na višku. Pevski zbor je že nastopil na predvečer šagre sv. Lovrenca ter zapel farovski kuharici podoknico. Na vsoporedu so bile tudi skladbe domačih skladateljev, katere so bile zapete pod spretnim vodstvom s zares finim občutkom. Častitamo zboru, ki se je v tako kratkem času povzpelo do take mučeniške višine. Le tako naprej — v slavo »prosveti« in čast Lokavčanom!

(Opomba Čuka: Da bom zamogel v prihodnje obširneje poročati o podobnih nočnih koncertih, prosim, da se me ob pravem času obvesti, da mi bo mogoče prisostvovati, ter tako doprinesiti svoj skromni dar narodu na altar.)

**Pravijo,** da nekdo v Lokavcu silno tišči med obč. starešine. Govoré, da je gospodek »ta namenjeni« kandidát na županski stolec. Že za prih. obč. volitve.

**Pravijo,** da je nekdo pri procesiji na šagru v Lokavcu pozabil doma bele rokavice.

**Pravijo,** da pride Čuk prihodnji teden na ogled v Lokavec.

**Pravijo** v Postojni, da je Hoteljamski sofer tako povišal cene avtomobilske vožnje, da so nekateri kar v avtomobilu ubožali. V Hraščah namesto »pišk« jim je morala biti zabavna hrana, ker ni bilo več denarja ljuba »repica« ter auto »stefletenzug«. Kaj bode, ako bo ta kunštni soferček še vnaprej špilal to ulogo. Nevarnost bo gotovo pretla svojemu gospodarju, ker mali kapitališček misli na zgradbo »Hotela Rim«.

**Pravijo** v Postojni, da je naš Janjo, odkar je čital jasno poročilo zadnjega Čuka, tako poparjen, da mu ni volja nikakor iti na solnce. Svoj kurji kotiček je res bil pravilno naveden, ker se istega v resnici poslužuje in misli na zadnjic ubego »Danico«. Edino v večernih urah se skriva za Štefinska drevesa ter sledi isto. Ali ona ljubi drugega... Srčna bolezen mu je pričela tako griziti nit življenja, da je tudi pri telovadbi propadel. Prijatelji, njegovi pridni telovadci, ga očitno pogrešajo, ter mu vedno izrekajo pregovor, ki pravi: Eno bitje ljubiti na tem svetu, je nebeško — in to mu je še v večjo potrtost.

**Pravijo** v Postojni, da je tukajšnja frizerka dobila tretjega pomočnika, seveda srčnega pomočnika. Majhna nevoljnost vlada v brivnici, ker delo propada. Izrazil se je, da je »bankir« in to je bilo naši dami v veliko voljo. A, ko je nekega dne opazila, da on ni

nikak bankir, temveč prinaševatelj klopi na tržaškem »Ponte rosso«, je istega izbrisala iz srčnega hrama.

**Pravijo**, da je neka odslovljena dekla že po par dnevih prišla obiskat bivšega svojega gospodarja - oštirja na Trušnjem.

**Pravijo** na Banjšicah, da je neka dekla povpraševala okrog — ali ima njen gospodar gostilničar že »kako« izbrano.

**Pravijo** na Ubelskem, da so nekateri mladi pijančki in nekateri Spróti požrv — v soboto po noči, po vasi po oknah pobrali cvetlice in rožice, in jih nanosili pred vrata v gostilno. To pa zato, da se bo gospodar prihodnjič v računu zmotil ali vsaj pozabil, koliko litrov je prinesel na mizo.

**Pravijo**, da so 15. avgusta prišle nekatere ženske iz dežele v Maribor romat, druge so prišle fante gledat, tretje pa pit.

**Pravijo**, da bo od sedaj naprej v Jugoslaviji vsaki samomorilec moral dati pismeno dovoljenje pred svojo smrtjo časopisom, da poročajo o njevi smrti, ker drugače časopisi po novem tiskovnem zakonu tega ne morejo storiti.

**Pravijo**, da je v Jugoslaviji upehjan 8 urnik, da pa gostilničarji in kavarnarji to naredbo razumevajo tako, da mora njihovo osebje, delati po 18 do 19 ur nepretrgano. V ostalih 5 ali 6 urah mora biti pa uslužbenec na razpolago gostilničarju ali kavarnarju, ktere ga trehuh bolji ali pa če ga bolha upiči, da ga neguje ali pa da gre po zdravila v lekarno. Vdaj in kako uslužbenci spijo, se ne ve. Vsekakor se nahajajo tudi taki uslužbenci, ki spijo, kakor zajci, z odprtimi očmi, ali takih je malo.

**Pravijo**, da se iz Jugoslavije izsejčujejo delavci, posebno pa invalidi v Belgijo in na Francosko zato, ker so v Jugoslaviji z davkom preveč obremenjeni.

**Pravijo**, da sta bila pri zadnji kolesarski dirki prvaka dva člana kol. kluba »Peruna« ne pa »Edelweissa«.

**Pravijo**, da je neka gospica podala pisano izjavo, da ne agitira več za nobeno stranko in noben časopis razen »Čuka na palci«.

**Pravijo** v Vrhopolju, da so neke zelo jezične gospodične ki vedno na cesti stojijo in ljudi opravljajo, pa da so one najbolj pridne, seveda v jeziku, to tudi Čuk ve.

**Pravijo** tudi, da iste gospodične tudi zato toliko govorijo, da bi se čimprej omožile pa ravno zato se ne bodo; saj se vidi, ker se je bodoča tašča tako veselil, njenega jezika pa še najbolj.

#### MALA UGANKA.

Številka 101 mora brez brisanja postati zmanjšana. Torej: pripisati smeš, brisati nel Kako to narediš?

## SEDMINA.

Sedmino so obhajali,  
Ker vence so nosili  
So krepko se mastili  
In v pozno noč še rajali.  
Vse pilo je in pelo,  
Zdaj nehale so žalostinke,  
Vsak snel je raz obraza krinke,  
In hvalil svoje delo!  
Ta bil je raznemu tovariš  
Drug ž njim je svetlo puško nosil  
Vsak kričal je in vseh prekosil,  
Ti lažeš, ti goljufaš, slepariš!  
To bilo šuma je vrvenja,  
Kot muhe v vinu so topili!  
Kaj prej zastoni so se solzili?  
Saj svet se vedno menja!  
Veselje vladalo je v družbi  
I, oče ž njimi bil vesel,  
Pozabil je in pil in pel.  
Da sin umrl je tujcem v službi,  
Ki bil edina mu opora  
Za dom skrbel, ga, varoval  
In če kedaj, da zani bi pal.  
Ali ne da s tem ga izdati mora.  
Umrl, kot sovražnik je.  
In pogrebci prav so strili,  
Da hitro so zabili,  
Življenja uničeno srce.

R--a.

### Izpod Nanoša,

So temne noči,  
to nič nam ne stri,  
ste deklice zale  
in milih oči,  
zato pa se trudimo  
za vas zdaj vsi.  
Naj bo že Lojzka,  
ali Marička,  
to nič ne stori,  
da le ljubezei  
nam v srcu gori,  
pa zadovoljni  
smo fantje prav vsi.

### Janez in Lojze iz Vrhopolja.

Janez: Lujze, kej vejš z kšn brus.

Lojze: Nak, z kej ga boš pej nu-cov?

Janez: Ah, sej vejš de so si use Vrhopolske klepetule že svoje jezike znucale.

Lojze: Kej so pa dejle de so si ih tku znucale.

Janez: Nu sej vejš de samu zarat be, kso ti dali tistu vdlikvajne na tešto.

Lojze: Vejš kej, Janez, dejva rajši naročit železja za klepat, da jm jih bomo prej nmalu sklepal, ke brusi so dns dragi.

Janez: Vejš kej, bo še bujši, kt železja Tekcou norc in tud bel hitru bojo sklepani in pej brus ima tud en vetk.

Lojze: Dobru se bova pej šla zment, kolk bo računou ot enga jezika za sklepat, nabrust in za na trdu klt.

Janez: Ja pej tu nrmno brž preskrb drgač bojo prabli na tvoje odlikvajne.

POPOLNOMA VARNO NALOŽEN  
DENAR V JUGOSLAVIJI  
Ljubljanska posojilnica

F. A. S. O. Z.

V I O O R E R E I H , R A S T O R I H  
v Ljubljani  
Mestni trg, šte. 6

s rejema vloge na hrani-  
lne knjižice in te-  
kóči račun, jih obrestuje  
po 8%

ter jih izplačuje takoj brez odpo-  
vedi in brez odbitka.

Večje hranilne vloge z odpove-  
dnim rokom obrestuje tudi višje  
po dogovoru.

Širite Čuka na palci.

Najfinejša vina v steklenicah  
Luigi Calissano & Figli

Alba

Brachetto

Nébiolo Barbera

Freisa

Barolo

Gran Spumante

Duca d'Alba

se dobè pri žganjarni  
na trgu Sv. Antona 7  
v Gorici.

**Babica** avtorizirana  
sprejema  
noseče. - Govori slovensko.  
SLAVEC - TRST - Via Giulia 29

Trgovina z manufakturo

## ŠKODNIK ANTON

Gorica - Via Seminario 10 - Gorica

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi!  
Zapomni si, nevesta, to resnico,  
in preden sežeš ženinu v desnico,  
previdna pri nakupu bale bodi!

Blago po nizki ceni, zadnji modi  
predajá za deželo, za Gorico  
pri semenišču v hiši z desetico  
trgovec **Škodnik Anton**, znan povsodi.

A to se tiče tudi tebe, mati,  
in tebe, žena, ženin, fant, deklina,  
trgovec ki kupuješ mnogo hkrati  
cefirja, oksforda in etamina!  
„Sem zadovoljen z blagom!“ vsak poreče  
in zadovoljnost ključ je že do sreče.

Manufakt ro, perilo, izdelane obleke  
po cenah brez konkurence  
kapite pri dobroznani

## Bratje Mose

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

Pravim Vam samo to!

Predno kupite šivalni stroj ali dvokolo, oglejte si mojo veliko zalogo šivalnih strojev „Winselman - Titan“ in „Anker“ ter dvokoles dobroznane znamke „Atena“. V zalogi imam nad 100 koles na izbiro.

Priporočam šivalne stroje Titan n Anker, kateri so za umelno vezenje in šivanje najpripravnejši. V vezanju in šivanju pouk brezplačen.

Edino slovensko zastopstvo **Bianchi** dvokoles. Pred nakupom šivalnih strojev in dvokoles, zahtevajte moj brezplačni cenik, v katerem se lahko prepričate, da je blago prvovrstno in najceneje in edino iz nemških tovarn.

Priporoča se stara in dobro znana tvrdka

**Elija Čuk**

Gorica, Piazza Cavour št. 9.

Lastna mehanična delavnica in popravilnica via Duomo št 11. Sprejema vsa popravila, katera se točno in po ceni izvršujejo



**Krošnjariji v Mariboru**

postajajo od dne do dne bolj sitni in nadležni. Posebno opoldne pri obedu se jih gostje kar ne morejo otresti. Ponižajo namreč gostom svoje malovredne stvari večkrat tako dolgo, da jih je treba potisniti skozi vrata.

**Mariborski avijatičarji, junaki!**

V nedeljo, dne 2. avgusta so naš pravilni mariborski avijatičarji svoj izlet v Vuhret pri Sv. Lovrencu. Da so bili bolj sigurni so se vozili iz Maribora do Vuhreta po železnici. V vuhretu pa, da pokažejo svojo avia-

tičarsko umetnost, so se vsedli na tam nahajajoči se »Ringelšpil« in so se vozili z brzino od 25 km na uro. Ko je »Ringelšpil« začel vedno hitreje in hitreje voziti, je neki visoki basist — avijatičar začel vpiti: Vozite počasi!

»Na pomoč, na pomoč!«

»Jaz sem proč, jaz sem proč!«

Pri tem se je pa njegovo lice izpreminjalo v vseh »farbah«. Postal je namreč, bleđ, potem ves rdeč, nato zelen, rumen in slednjič, ko je postal še po celem obrazu ves črn — se je »Ringelšpil« vendar ustavil. Ko je visoki basist — avijatičar izstopil iz »Ringelšpila«, se je zaklel

proti svojim drugim, da ne gre nikdar več na »avion«.

Izvidničar.

**Lovilcem sreče.**

Če hočeš, da srečo vjameš,  
In bodo te vsi spoštovali,  
Zraven se tresli in balli,  
Zgrabi za šibo! Verjameš?  
Potem si na konju in čui!  
Če sreča pa tebi ni mila?  
In šiba te lastna bo bila,  
Potem, na potem ne vzdihui!  
Tedaj, pa še enkrat premisli  
Od solca se k luni obrni,

Če srečen si? »K svojim se vrni!«  
Drugače pa gori na svišli!  
Če ne, pa še višje do strehe.  
Pod kapom oprati si grehe!  
Saj suče se svet in vrti.  
Če mir boš na svislh dobil,  
Vročna ne bode te žgala,  
In senca ne bo te izdala,  
Da kdaj si po svetlem hodil.  
In mirno da zvezdice šteješ,  
Pa ktere doseči želiš,  
Ko miren tu gori bediš!  
Li jočeš se, ali se smeješ?

R-a.

## Obnovljena prodaja tkanin na račun NARODNE ZVEZE TOVARNARJEV

# PO ZNIŽANIH CENAH

(AL RIBASSO)

VIDEM - Via Savorgnana 5 (vokal Via Cavour) - UDINE

**NAZNANJAMO svojim cenj. odjemalcem, da smo s polovico tekočega meseca pričeli redno letno razprodajo vseh poletnih predmetov po zelo znižanih cenah.**

## Okoristite se, da prihranite!

Bogata izbira blaga za gospode in gospe. — Žamet za lovce. — Izgotovljeno perilo. — Platno. — Goba-sto tkano blago za gospe. — Platno in bombaževina v vseh visočinah. — Prtenina. Brisače in servijeti „Fiandra“. — Pletenine iz lanu in bombaža. — Tepihi. — Tepihi za hodnike iz jute in koko. — Zavesa. Blago za mibillije. — Posteljna pregrinjala v vseh merah. — Dvošivi. — Opreme za neveste. Popolne oprave za prenočišča, zavode in internate. — Izdelane blazine iz žime in volne.

OPOMBA. Blago, ki ne ugaja naj si bo glede kvalitete ali cene se vzame nazaj.

CENE STALNE.



CENE STALNE.

Razprodajalcem poseben popust.



Vstop prost brez obveze nakupa.



VIDEM - Via Savorgnana 5 - UDINE